

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 23/12/2023

*****

PHÁP SU' TỊNH KHÔNG GIA NGÔN LỤC

Phần 3 Chương 12

GIẢI ĐÁP PHẬT HỌC NGHI VẤN

BÀI 20: CHỐN TU DƯỠNG

Hòa Thượng nói: **“Nếu chúng ta có đạo tràng thì chúng ta sẽ có rất nhiều việc ở thế tục cần phải làm, chúng ta sẽ bị mất đi tâm thanh tịnh”**. Chúng ta làm nhiều việc thế tục thì tâm thanh tịnh của chúng ta sẽ bị nhiễu loạn. Thế Tôn đã làm ra tám gương cho chúng ta, Ngài bôn ba khắp nơi, không có nơi ở cố định, việc này giúp Ngài giữ gìn tâm thanh tịnh. Có những người trước đây không có nơi để tu hành nhưng khi họ có nhiều nơi chốn để tu hành thì họ cho rằng đó là Phật A Di Đà ban cho họ. Đây là do tâm tham cầu của chúng ta. Nơi chốn tu hành phải là nơi mọi người chân thật tu học theo đúng như lý, như pháp. Khi chúng ta có nơi nào đó của mình thì chắc chắn tâm thanh tịnh của chúng ta sẽ bị nhiễu loạn. Khi đó, người bên ngoài sẽ nhìn thấy chúng ta rất động.

Hòa Thượng nói: **“Tốt nhất là chúng ta không nên có nơi nào, nếu chúng ta tìm để có được một nơi thì đó là chúng ta đang tự tìm phiền phức. Nếu chúng ta muốn xây dựng một nơi nào đó để tu hành thì tốt nhất là chúng ta nên dựng một am tranh để chúng ta quay về tịnh dưỡng**. Nếu chúng ta đi khắp nơi để hóa duyên vì chúng ta tìm cầu một nơi xa hoa, lộng lẫy thì chúng ta sẽ phải nhận trách nhiệm nhân quả.

Hòa Thượng từng nói: **“Chúng ta đến các nơi để hoằng pháp, trong vòng một năm chúng ta có thể đi đến mười nơi, hai mươi nơi, sau khi đi hoằng pháp chúng ta lại quay về nơi để chúng ta tịnh dưỡng, tu tập”**. Hôm trước, tôi đến thành phố Hồ Chí Minh, sau khi động viên, nhắc nhở mọi người xong thì tôi trở về nhà. Tôi được mọi người mời ở lại để tham gia đại hội thể dục thể thao ở Bình Dương và gặp gỡ hai trường mầm non nhưng những việc này không cần thiết, các cô tự làm được nên tôi không cần tham dự. Chúng ta phải biết việc nào quan trọng hơn, tuần sau, tôi phải dẫn mọi người đánh lễ 500 lạy trong ngày Lễ vía Phật A Di Đà và tổ chức đại lễ tri ân Cha Mẹ, vợ chồng ở thành phố Cần Thơ nên tôi phải giữ gìn sức khỏe. Khi tôi đi ra ngoài công tác, việc ăn uống, thời tiết cũng ảnh hưởng nhiều đến sức khỏe của tôi. Chúng ta có nơi chốn nguy nga, nơi chốn lớn thì tâm **“danh vọng lợi dưỡng”** của chúng ta sẽ càng lớn, nơi chốn càng lớn thì những việc thế tục như được mất, tốt xấu, phải trái, đúng sai sẽ diễn ra ngày càng nhiều.

Nhà Phật thường nói: **“Một hạt cơm của thí chủ nặng như núi Tu Di, đời này chúng ta không liểu đạo thì đời sau chúng ta mang lông, đội sừng để trả nợ!”**. Chúng ta nhận bất cứ thứ gì của người khác thì chúng ta cũng gọi người đó là thí chủ. Chúng ta nhận sự tiện nghi do người khác sắp đặt, ban cho thì chúng ta phải gánh trách nhiệm nhân quả. Nếu chúng ta toàn tâm toàn ý vì chúng sanh phục vụ thì chúng ta không phải nhận nhân quả.

Khi tôi đến thành phố Hồ Chí Minh, tôi không có tâm cần cầu là mình sẽ ở nơi đâu, có người nói rằng, họ cảm thấy được kích lệ tinh thần khi tôi đến ở nhà họ nên họ cần cầu tôi đến. Họ gắn chìa khoá từ ngôi nhà của họ vào chùm chìa khoá của tôi và nói rằng, khi nào tôi đến thành phố Hồ Chí Minh thì tôi hãy đến đó để ở. Tôi đã từ chối nhưng họ vẫn âm thầm gắn chìa khoá nhà của họ vào chùm chìa khoá của tôi. Hòa Thượng nhắc, chúng ta không cần thiết phải xây dựng một nơi lộng lẫy, xa hoa, nếu mỗi năm, tôi đến các trường trong một tuần, sau đó tôi về nhà nghỉ ngơi thì tôi sẽ đi mất thời gian của một năm. Buổi sáng hôm qua, sau khi tôi nói với người chủ nhà là tôi sẽ trở về nhà, mọi người trong gia đình đều năn nỉ tôi ở lại. Tôi nói với mọi người, tôi đã nói là sẽ làm, dù ai có có năn nỉ thì tôi cũng sẽ không thay đổi ý định.

Mỗi chúng ta đều đang thừa hưởng ân đức rất lớn của Phật Bồ Tát của Thánh Hiền, của những người trong xã hội. Hôm vừa rồi, có một vị Bác sĩ đã nhắn tin cho Ban truyền thông của hệ thống là sau khi anh đọc cuốn *“Những tấm gương đức hạnh”*, anh cảm thấy rất xấu hổ. Nếu nhiều người được đọc về những tấm gương đức hạnh của dân tộc thì nhiều người sẽ phản tỉnh và sẽ *“đón luân tận trách”*, dốc hết trách nhiệm trong vai trò, trách nhiệm của mình. Nếu mọi người đều dốc hết trách nhiệm làm việc thì đất nước của chúng ta sẽ ngày càng trở nên tốt đẹp. Chúng ta đều đang thừa hưởng ân đức của Cha Mẹ, Thầy Cô, của Quốc gia và những người thành toàn cho chúng ta. Đây cũng chính là công đức của các *“thí chủ”*. Quốc gia, Cha Mẹ, Thầy Cô và rất nhiều người thành toàn cho chúng ta chính là các *“đại thí chủ”*, *“đại ân nhân”* của chúng ta. Hằng ngày, bác nông dân *“bán mặt cho đất, bán lưng cho trời”* để làm ra hạt gạo, bác phu đường ngày ngày lao nhọc làm đường và rất nhiều người đang đổ mồ hôi, nước mắt giúp chúng ta có cuộc sống tiện nghi, hiện đại.

Có người cho rằng, họ không cần mang ơn ai vì họ dùng năng lực, trí tuệ của họ để làm ra tiền, họ dùng tiền của mình để mua mọi thứ. Đây là lời nói vong ơn, phụ nghĩa, táo tợn. Nếu không có người làm ra hạt gạo thì chúng ta không thể mang vàng, bạc để đổi thành cơm. Ở một số quốc gia đang xảy ra chiến tranh, thiên tai có những người phải dùng vàng để đổi lấy bánh mì. Nếu chúng ta nhận thức được điều này thì chúng ta sẽ sống trong thế giới biết ơn, chúng ta luôn cảm thấy biết ơn với Quốc gia, Cha Mẹ, Thầy Cô và những người thành toàn cho chúng ta. Chúng ta khởi được niệm tri ân thì chúng ta sẽ tận tâm tận lực, dốc hết sức mình để đền trả công ơn của mọi người.

Sự cố gắng của chúng ta chỉ đền trả được một phần trong muôn vàn phần ơn đức của bốn ơn nặng. Nếu tổ quốc không tài bồi, che chở thì chúng ta sẽ không có một nơi bình yên để sống, làm việc. Trên thế giới, nhiều nơi đang diễn ra chiến tranh, loạn lạc, những nơi đó giống như Địa ngục trần gian. Người dân ở những nơi đó không có cơm ăn, nước uống, nhà ở. Chúng ta tu hành không có thành tựu thì chúng ta đã phụ ơn đức của bốn ơn nặng.

Ngày nay, Quốc gia sẽ trả tiền học phí cho sinh viên các trường Sư phạm nhưng một số sinh viên không “*đón luân tận trách*”. Tiền của quốc gia chính là tiền thuế của người dân cả nước đóng, mỗi năm, quốc gia phải trả rất nhiều tiền để đào tạo sinh viên các trường Sư phạm, nếu chúng ta nợ một người thì chúng ta trả một người, nếu chúng ta nợ tất cả người trong quốc gia thì chúng ta phải trả nợ cho tất cả những người trong quốc gia đó.

Hòa Thượng nói: “***Hiện tại, chúng ta thu nhận được rất nhiều thì tương lai chúng ta rất mệt mỏi để hoàn trả***”. Trên Kinh Phật nói đến “*Mười phương thí chủ*”, đây là nói đến tất cả những người đã ban ơn đức cho chúng ta hay cũng chính là nói đến bốn ơn nặng là ơn Quốc gia, ơn Cha Mẹ, ơn Thầy Cô, ơn của những người thành toàn cho chúng ta. Thí dụ, tôi nhìn thấy các chú Bộ đội làm việc cho nhà mạng Viettel phải kéo dây cáp quang qua các đường đèo khúc khuỷu vô cùng khó khăn. Trước đây, khi tôi mới về đây, tôi phải xin hàng xóm cho dùng nhờ mạng Internet, phải dẫn điện từ nhà hàng xóm. Những tiện nghi hiện đại của chúng ta chính là mồ hôi, nước mắt của rất nhiều người. Việc này rất ít người hiểu được, người thế gian nông cuồng, ngạo mạn, họ luôn cho rằng họ tài giỏi. Nếu bây giờ chúng ta không có điện hay đường truyền Internet thì chúng ta sẽ gặp rất nhiều phiền phức.

Hòa Thượng nói: “***Nếu chúng ta không nợ thì cả cuộc đời sẽ nhẹ nhàng***”. Chúng ta làm thế nào để không nợ? Chúng ta sống trong một quốc gia, chúng ta được Quốc gia bảo vệ, Cha Mẹ sinh thành, Thầy Cô dạy dỗ và rất nhiều người đã thành toàn cho chúng ta, chúng ta mang ơn của rất nhiều người. “*Không nợ*” không phải là không có nợ mà là chúng ta sống “*đón luân tận trách*”, làm hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình. Tổ Ấn Quang dạy chúng ta: “***Đón luân tận phận***”. Chúng ta phải làm hết trách nhiệm và làm ra được tấm gương cho người. Chúng ta đến thế gian để tiếp nối vai trò, trách nhiệm, sứ mạng của người đi trước thì chúng ta sẽ không mắc nợ.

Hằng ngày, chúng ta ăn một miếng đậu nhưng chúng ta cho đi hàng trăm miếng đậu thì chắc chắn chúng ta sẽ không nợ. Nếu chúng ta không làm đủ để chúng ta có cơm ăn, chúng ta là gánh nặng cho mọi người thì chúng ta sẽ mang nợ mọi người. Chúng ta làm tất cả mọi việc một cách tự động, tự phát, không nên có một chút miễn cưỡng nào. Nếu chúng ta làm một cách miễn cưỡng, chúng ta làm vì bị ép buộc thì chúng ta giống như đang sống trong Địa ngục. Hôm trước, trong một ngày, chúng tôi làm sạch cỏ, cuốc đất, trồng cây trên một mảnh đất 400m². Tôi nhắc mọi người mỗi

ngày đi bộ quanh vườn 30 phút để nhỏ cỏ, nếu chúng ta không nhỏ cỏ trong một tuần, một tháng thì cỏ sẽ mọc rất nhiều.

Hòa Thượng nói: *“Các bậc đại đức xưa đều tìm đến nơi thâm sơn, cùng cốc, không có dấu chân người để tu hành. Người tu hành có đạo lực còn tìm đến nơi tịch tĩnh để tránh duyên, người sơ học, tâm chưa an, sức định chưa đủ mà tiếp xúc nhiều với duyên ngoài thì nhất định không tránh được sự quấy nhiễu, ảnh hưởng của ngoại cảnh”*. Các bậc đại đức tìm đến nơi tịch tĩnh là để tránh những duyên ngoài gây phiền phức.

Mấy ngày hôm nay tôi ở quận 7, khu có nhiều người giàu sinh sống, không khí giáng sinh ở đây rất tưng bừng, ánh đèn rực rỡ, buổi tối mọi người thường kéo nhau đi chụp ảnh, đây chính là mộng huyễn bào ảnh. Ánh đèn bên ngoài không liên quan đến nội tâm của tôi. Sự cám dỗ “sắc” không chỉ là sắc đẹp mà còn là những thứ khiến tâm chúng ta bị kích thích, dính mắc. Người xưa tu hành thường chọn nơi cách thôn trang, nơi người dân ở rất xa, trên Kinh thường gọi đây là chốn “*A lan nhĩ*”. Nội tâm của chính chúng ta phải là chốn tịch tịch, xa lìa cám dỗ của “*tài, sắc, danh, thực, thụ*”. Hằng ngày, chúng ta thường chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, “*tham, sân, si, mạn*” nên chúng ta khiến mình và người khác phiền não. Chúng ta đều mang bốn ơn đức, nếu chúng ta không làm tròn vai trò trong cuộc sống hiện sinh thì chúng ta là người vong ơn, bội nghĩa. Nếu chúng ta nhớ đến bốn ơn nặng thì chúng ta sẽ tự động, tự phát “*đốn luân, tận trách*”, dốc hết trách nhiệm trong vai trò trách nhiệm của mình để đền trả một phần trong muôn ngàn phần ơn đức mà chúng ta đã được nhận.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!